

Shromáždění America First Committee v Chicagu (1941), na kterém promluvili předseda AFC generál Robert Wood a plukovník Charles Lindbergh.

Nedávno jsme otiskli překlad slavného Lindberghova textu z listopadu 1941, dnes při příležitosti 76. výročí přinášíme jeho slavný projev z 11. září 1941 v iowském Des Moines, kterým si takřkajíc „definitivně zpečetil osud“, když se čelem postavil proti zájmům různých složek amerického establishmentu a na ochranu zájmů amerického národa – Pozn. DP.

Autor: Charles A. Lindbergh

Plukovník Charles Lindbergh dodnes pro řadu Američanů zůstává jedním z největších amerických hrdinů a vlastenců. Jako ostrý odpůrce amerického zapojení do 2. světové války se stal jedním z nejpopulárnějších mluvčích na shromážděních America First Committee (Výbor Amerika především) po celé zemi, kde promlouval k zástupům svých znepokojených krajanů shromážděných v počtech, které by hravě naplnily newyorskou Madison Square Garden nebo Soldier Field v Chicagu.

11. září 1941 přednesl plukovník Lindbergh svůj asi nekontroverznější projev na shromáždění Výboru v iowském Des Moines. Ten se zásadně odlišoval od jeho ostatních veřejných vystoupení především tím, že v něm otevřeně označil tři hlavní zájmové skupiny, které tehdy tlačily Ameriku do války: Brity, židovské organizace a Rooseveltovu vládu.

Jak zdůrazňuje v oficiálním životopise A. Scott Berg:

Lindbergh si už delší dobu pohrával s myšlenkou, že v okamžiku, kdy se americký vstup do války bude jevit jako nevyhnutelný, přijde s něčím šokujícím – veřejně označí „skupiny nejvlivnější a nejefektivnější v natlačení Spojených států do války.“ Když se zavázal k projevu na dalším setkání Výboru v Des Moines, bylo mu jasné, že právě zde se mu k tomu naskytne příležitost. Nahrubo si tedy psal jednu verzi své dosud nejprovokativnější řeči za druhou, z nichž jedna byla bez obalu nazvaná „Kdo jsou váleční štváči?“ 1]

Reakci na jeho projev i jeho dopady na America First Committee velmi dobře popisuje Ruth Sarlesová v *A Story of America First* (redakce Bill Kaufman), jejíž recenze se také objevuje v tomto vydání TOQ. Berg velice užitečně zasazuje proslov do kontextu:

Nakonec se Lindbergh rozhodl omezit své komentáře k Židům na tři odstavce. Jedná se o jediné veřejné prohlášení, v němž se o nich v rámci velké debaty (**Great Debate**) zmiňuje. Jakkoliv se domníval, že k pronásledovanému kmeni projevuje sympatie, s každou další větou stále tíživěji dodával své veřejné image smrtící cejch antisemitismu...

Lindbergh ve snaze být Židům nanejvýš příznivě nakloněn udělal první poslední; jakmile ale pronesl, že američtí Židé jsou „odlišným“ lidem a jejich zájmy „nejsou totožné s těmi americkými,“ naznačil tím vyloučení, čímž vystoupil proti zakládacímu principu Spojených států. 2]

Ve společenském ovzduší dosud přetrvává překroucený obraz Lindbergha coby zuřivého antisemity, což má na svědomí i činnost spisovatelů jako Gabriel Schoenfeld. Ten ve své nedávno vydané knize *The Return of Anti-Semitism* tvrdí:

Toto rozvíjející se hnutí bylo velice posíleno slovy hrdiny Charlese Lindbergha, který coby přední izolacionista a jeden z čelních představitelů Výboru označil Židy za temnou sílu, která tlačí USA do války... 3]

Ve čtvrtém díle našeho Koutku klasiků otiskujeme Lindberghův projev z iowského Des

Moines, aby si čtenáři mohli sami udělat názor, jestli lze Lindberghovu zmínku o židovském podílu při horování za intervenci označit slovy „temná síla“ nebo ne.

Lindberghovo varování před ozbrojenou americkou účastí v konfliktu, kde zájmy národa ustupují zvláštním zájmovým skupinám, nic na své platnosti a naléhavosti neztrácí ani dnes, kdy máme v živé paměti dobře zdokumentovaný nátlak vysoce postavených neokonzervativců na rozhodnutí Bushovy vlády preventivně vpadnout do Iráku a pod záminkou ochrany USA před budoucími akty terorismu odstranit z čela země Saddáma Husajna.

Kdo jsou váleční štváči?

Od vypuknutí této poslední evropské války už uplynuly dva roky. Od onoho dne v září 1939 až dodnes jsme svědky narůstajícího úsilí natlačit Spojené státy do války. Přestože za tímto úsilím stojí zahraniční zájmy a jen malá menšina našeho vlastního národa, bylo natolik úspěšné, že dnes se naše země ocitla na pokraji války.

Když tedy v těchto dnech válka pomalu vstupuje do své třetí zimy, měli bychom se ohlédnout zpět na cestu, jež nás zavedla do naší současné pozice. Proč stojíme na pokraji války? Musela být naše účast skutečně takto angažovaná? Kdo je zodpovědný za změnu naší státní politiky z neutrality a nezávislosti na zaplétání se do evropských záležitostí?

Osobně se domnívám, že proti intervenci nenajdeme lepší argument než bližší pohled na příčiny a vývoj současné války. Často jsem opakoval, že kdyby před sebou americký národ měl skutečná fakta, naše zapojení by vůbec nebylo na stole jako reálná možnost.

Zde bych rád poukázal na zásadní rozdíl mezi skupinami, který obhajují válku v cizině a těmi, kdo věří v nezávislý osud Ameriky. Když se ohlédneme do nedávné minulosti, zjistíme, že odpůrci intervence se neustále pokoušeli skutečnosti i sporné body objasnit, zatímco její zastánci se fakta snažili skrývat a sporné body dále zamlžovat.

Rád bych, abyste si připomněli naše slova před měsícem, před rokem – dokonce ještě před vypuknutím války. S hrdostí můžu prohlásit, že naleznete jen a pouze otevřenost a jednoznačnost. Nesnažili jsme se vás propagandou a lstí svést na scestí. Neuchylovali jsme se ke „skoro krokům,“ abychom Američany zavedli tam, kam nechtějí. Co jsme říkali před volbami, opakujeme dnes „znovu a znovu a znovu.“ A rozhodně vám zítra neřekneme, že to všechno byla jen „předvolební rétorika.“

Slyšeli jste snad někdy intervencionistu, britského agenta nebo člena vlády ve Washingtonu, aby lidi vybízeli projít si záznamy jejich činnosti od počátku války? Jsou tito samozvaní obránci demokracie svolní předložit otázku války všelidovému hlasování? Vidíte snad tyto křížáky za svobody cizinců hájit svobodu slova nebo bojovat proti cenzuře v naší vlastní zemi?

Lsti a propagandu v naší zemi vidíme na každém rohu. Dnes večer bych se skrze jejich nános rád dostal k holým faktům, která leží pod ním.

Když tato válka v Evropě začala, bylo zjevné, že Američané se jednoznačně stavějí proti vstupu do ní. A proč by neměli? Máme nejlepší obranné postavení na světě, tradici nezávislosti na Evropě – a když jsme se jednou do evropské války zapojili, tamější problémy to nevyřešilo a nám zbyly jen nesplacené dluhy.

Celostátní průzkumy ukázaly, že když roku 1939 vyhlásily Anglie s Francií válku Německu, méně než desetina Američanů podporovala, aby je v tom Amerika následovala.

Našly se ale i různé skupiny lidí u nás i cizině, jejichž zájmy a přesvědčení vyžadovaly zapojení USA do války. Dnes večer některé z nich pojmenuji a nastíním jejich metody. Nezbyvá mi než přitom mluvit s naprostou upřímností – abychom se totiž jejich snahám mohli postavit, musíme zcela přesně vědět, o koho se jedná.

Ze skupin, které tlačí naši zemi do války, mají největší vliv následující tři: Britové, Židé a Rooseveltova vláda. Za nimi stojí svým významem poněkud v závěsu početní kapitalisté, anglofilové a intelektuálové, podle jejichž mínění se zdárná budoucnost lidstva odvíjí od nadvlády Britského impéria.

Přičtíme k nim ještě komunistické skupiny, které se až do velice nedávné budoucnosti stavěly k intervenci odmítavě a vyjmenoval jsem myslím všechny hlavní válečné štváče – nikoliv však ony upřímné, ale podvedené muže a ženy, kteří s hlavami zamotanými dezinformacemi a vystrašení propagandou tyto štváče následují.

Jak už jsem zmínil, početně jsou tito agitátoři v zanedbatelné menšině, disponují však nesmírným vlivem.

Ve snaze překonat odhodlání amerického národa zůstat mimo válku sešikovali veškerou sílu své propagandy, peněz i konexí.

Podívejme se postupně na tyto hlavní skupiny. Nejprve tedy Britové. Je naprosto jasné a pochopitelné, že Velká Británie chce Spojené státy vidět ve válce po svém boku. Anglie se ocitla v zoufalé situaci. Nemá dost početné obyvatelstvo ani armádu, aby mohla zaútočit na evropský kontinent a zvítězit ve válce, již vyhlásila Německu. Kvůli své geografické pozici nemůže vyhrát válku jen s nasazením letectva, ať už jí pošleme sebevíc letounů. I kdyby Amerika vstoupila do války, není příliš pravděpodobné, že by spojenecké armády dokázaly spadnout do Evropy a porazit mocnosti Osy.

Jedno však jisté je. Podaří-li se Anglii zatáhnout tuto zemi do války, může na naše bedra přesunout velký díl zodpovědnosti za její vedení i financování. Jak jistě všichni víte, po poslední evropské válce nám zůstaly nesplacené pohledávky a jestliže nebudeme v budoucnu opatrnější, než jsme byli v minulosti, zůstanou nám po této válce pohledávky nové.

Kdyby si nehýčkala naději, že nás učiní finančně i vojensky spoluzodpovědnými za válku, Anglie by podle mého mínění vyjednala v Evropě mír už před mnoha měsíci, což by jí nejspíš bylo jen ku prospěchu.

Anglie se ze všech sil pokouší dostat nás do války a bude v tom pokračovat. Víme, že za poslední války v této zemi utratila obří sumy peněz, aby nás do ní zapojila. Angličané dokonce napsali o chytrosti jejich využití knížky. Víme také, že Anglie vydává horentní sumy na propagandu v Americe i během této války.

Kdybychom byli na místě Angličanů, zachovali bychom se stejně. Naším prvním zájmem však je Amerika a jako Američané si musíme především uvědomit motivaci britských zájmů, které se nás snaží natlačit do jejich války.

Druhou zmíněnou skupinou jsou Židé. Ani u nich není nijak obtížné pochopit, proč chtějí svrhnout nacistický režim v Německu. Pronásledování, jemuž čelí v Německu, by ospravedlnilo zapřísáhlé nepřátelství u jakékoliv rasy. Nikdo, kdo věří v lidskou důstojnost, nemůže schvalovat pronásledování židovské rasy v Německu. Žádný čestný člověk se ale nemůže s otevřenýma očima dívat na jejich současný proválečný postoj, aniž by si uvědomoval nebezpečí, jež tento postoj znamená pro ně i pro nás.

Namísto burcování k válce by jí židovské skupiny v této zemi měly ze všech sil odporovat, protože budou mezi prvními, na koho dopadnou její následky. Tolerance je ctnost, jejíž existence závisí na míru a síle. Dějiny nám ukazují, že válku a ničení obvykle nepřežijí. Několik prozíravých Židů si to uvědomuje a staví se proti intervenci, většina ovšem nikoliv. Největší nebezpečí pro naši zemi v jejich případě znamená vysoká míra jejich vlastnictví a vlivu v našem filmovém průmyslu, tisku a vládě.

Neříkám to jako útok na židovský ani britský národ. Obě rasy obdivuji. Chci však zdůraznit, že předáci britské i židovské rasy – z důvodů právě tak pochopitelných z jejich hlediska, jako nevhodných pro nás; z důvodů neamerických – si přejí nás dostat do války. **Nemůžeme je vinit za prosazování toho, co vidí jako své zájmy, ale sami se musíme ohlížet především na ty naše. Nesmíme dovolit, aby přirozené vášně a předsudky cizích národů zavedly naši zemi ke zkáze.**

Rooseveltova vláda je třetí mocnou skupinou, která tlačí tuto zemi do války. Její členové využili poprvé v amerických dějinách válečného stavu k zajištění třetího funkčního prezidentského období. Využili válku k navýšení dluhu – už tak nejvyššího v historii – o další neomezené miliardy. A v neposlední řadě také s odvoláním na válku omezili moc Kongresu, a tak zajistili prezidentovi a jím jmenovaným lidem moc takřka diktátorskou.

Moc Rooseveltovy vlády závisí na zachování válečného výjimečného stavu a její prestiž na

úspěších Velké Británie, s níž prezident spojil svůj politický osud i budoucnost ještě v době, kdy se většina lidí domnívala, že Anglie s Francií ve válce snadno zvítězí. Nebezpečím Rooseveltovy vlády je její lstivost: přestože nám totiž slíbila mír, zavedla nás bez ohledu na předvolební sliby do války.

Když jsem za hlavní válečné štváče označil tyto tři skupiny, zařadil jsem do svého výčtu pouze ty, jejichž podpora je pro válečnou stranu nepostradatelná. Kdyby kterákoliv z těchto skupin – Britové, Židé nebo vláda – přestala aktivně usilovat o zapojení do války, bylo by podle mého soudu riziko naší účasti zanedbatelné. Nemyslím, že jakákoliv kombinace dvou z nich je dostatečně silná na to, aby natlačila zemi do války bez podpory třetí. A vedle této trojice hrají, jak jsem zmínil, všechny ostatní proválečné skupiny druhé housle.

Když v roce 1939 propuklo v Evropě nepřátelství, uvědomily si tyto skupiny, že americký národ nemá v úmyslu vstoupit do války. Pochopily, že žádat po nás tehdy vyhlášení války by nemělo význam, domnívaly se však, že naši zemi lze nalákat do války podobně jako v případě té předchozí. Nejprve plánovaly připravit Spojené státy na zahraniční válku pod pláštěm obrany Ameriky; následně nás krok po krůčku zapojit do války, aniž bychom si to vůbec uvědomili a zatřetí vytvořit sérii incidentů, které by nás postrčily do skutečné války. Ruku v ruce s těmito plány byla samozřejmě zmobilizována plná síla jejich propagandy.

Naše kina tak brzy zaplavily výjevy oslavující válku. Zpravodajské týdeníky si přestaly hrát na jakoukoliv objektivitu. Když se v novinách a časopisech objevily protiválečné články, začaly přicházet o inzerci. Proti jednotlivcům vystupujícím proti válce byla spuštěna štvavá kampaň. Kdokoliv se odvážil naznačit, že možná není v nejlepším zájmu Spojených států zapojit se do války, dočkal se obratem cejchů „pátá kolona,“ „zrádce,“ „nacista“ či „antisemita.“

Otevřeně protiválečně naladění lidí často přišli o práci a mnoho dalších si pak už netroufalo promluvit. Brzy se dveře přednáškových sálů otevřené obhájcům války zavřely těm, kdo jí odporovali. Spustila se kampaň s cílem vyvolat strach: vojenské letectvo, díky němuž se musela britská flotila držet dál od evropského kontinentu, prý činí Ameriku zranitelnější před invazí než kdykoliv předtím. Propaganda jela na plné obrátky.

Pod záminkou obrany Ameriky nebyl pro její původce problém obstarat si miliardy dolarů. Naši lidé se totiž za údajně obranný program bezvýhradně postavili. Kongres se souhlasem drtivé většiny občanů schvaloval jedno navýšení rozpočtu za druhým na zbraně, letadla a bitevní lodi. O tom, že velká část těchto peněz byla využita k vyzbrojování Evropy, jsme se dozvěděli až později. (Což byl další krok.)

Abychom mluvili konkrétněji: když nám v roce 1939 bylo řečeno, že bychom měli rozšířit letectvo na celkem 5 000 letounů, Kongres obratem schválil potřebnou legislativu. O několik měsíců později nám však vláda oznámila, že pro národní bezpečnost naší země bychom měli mít alespoň 50 000 strojů. Ale v podstatě hned poté, co letadla sjela z montážních linek, putovala do zahraničí, přestože naše vlastní letectvo naléhavě potřebovalo novou výzbroj.

Dnes, dva roky od začátku války, má americká armáda k dispozici jen několik stovek opravdu

moderních bombardérů a stíhaček, což je méně, než jich Německo dokáže vyrobit za jediný měsíc. Od samého počátku byly naše zbrojní programy utvářeny spíše za účelem vedení války v Evropě, než vybudování náležité obrany pro Ameriku.

Zatímco nás připravovali na zahraniční válku, bylo také třeba, jak už jsem řekl, nás do ní natlačit. To se podařilo s využitím dnes už proslulé fráze „opatření, která nejsou válečnými akty“ (*steps short of war*). Anglie s Francií by samozřejmě zvítězily, kdyby Amerika zrušila své embargo na prodej zbraní a munice, slýchali jsme. A pak se známý refrén spustil znova, ruku v ruce s každým krokem blíže k válce, které jsme podnikali... „Nejlepším způsobem, jak bránit Ameriku a udržet ji mimo válku,“ opakovali nám, „je pomoci Spojencům.“

Nejprve jsme svolili prodávat zbraně do Evropy; poté jsme odsouhlasili i půjčky zbraní do Evropy; následně jsme pro Evropu začali střežit oceán a obsadili evropský ostrov ve válečné zóně. Nyní se tak nacházíme na pokraji války.

Pro válečným skupinám se podařilo dokončit první ze tří nutných kroků na cestě do války. Největší zbrojní program v našich dějinách už se rozběhl. Války se dnes účastníme v podstatě ve všech činnostech kromě samotného střelení. **Jedině vytvoření dostatečného množství „incidentů“ leží v cestě a jak vidíte, i k těm začíná docházet podle předem stanoveného plánu – plánu, jenž nebyl americkému národu předložen ke schválení.**

lowané a lowanky: Vstupu do války dnes brání jediné – stále hlasitější odpor amerického lidu. Náš systém zastupitelské demokracie dnes čelí své dosud nejtěžší zkoušce. Ocítali jsme se na prahu války, v níž by byli jedinými vítězi chaos a naprostý kolaps. Na prahu války, na níž dosud nejsme připraveni a v níž dosud nikdo nepřišel s uskutečnitelným vítězným plánem – války, již nelze vyhrát, aniž bychom poslali naše vojáky přes oceán vynutit si vyloďení na nepřátelském pobřeží proti silnějším armádám, než je ta naše.

Stojíme sice na samém prahu války, ještě však není příliš pozdě zůstat stát mimo. Ještě není příliš pozdě ukázat, že žádné množství peněz, propagandy či konexí nedokáže natlačit svobodný a nezávislý národ do války proti jeho vůli. Ještě není příliš pozdě vzít si zpět a udržet nezávisle určovaný osud naší země, kterou naši předkové vybudovali v tomto novém světě.

Celá budoucnost Ameriky teď spočívá na našich bedrech – na našich činech, naší odvaze a prozíravosti. Jestliže nesouhlasíte s naším zapojením do této války, teď je ten pravý čas pozvednout svůj hlas. Pomozte nám organizovat tato shromáždění a napište svým zvoleným zástupcům ve Washingtonu.

Poslední pevností demokracie a zastupitelské vlády v této zemi zůstává naše Sněmovna reprezentantů a náš Senát, kde ještě můžeme projevit svou vůli. A pokud to my, americký lid, uděláme, pak v naší zemi bude i nadále žít nezávislost a svoboda a nebudeme bojovat v žádné zahraniční válce.

Poznámky:

1] A. Scott Berg, *Lindbergh* (London: Macmillan, 1998), s. 425.

2] Ibid., s. 426.

3] Gabriel Schoenfeld, *The Return of Anti-Semitism* (San Francisco: Encounter, 2004), s. 102.

Přepis projevu Charlese Lindbergha *Who Are the War Agitators? The Fight for an Independent Destiny and American Neutrality in World War II* vyšel v *The Occidental Quarterly* roč. 3/č. 4 (zima 2003-2004).